

Nieuwsbrief Hart voor Hongarije 2017 7^e jaargang nummer 2

Bij deze weer een nieuwe nieuwsbrief.
Eens per kwartaal willen wij u met een nieuwsbrief
op de hoogte houden van alle ontwikkelingen.
We wensen u veel leesplezier.

Vanuit Hongarije

Kledingbeurs

Zonder deze hulp kunnen wij dit allemaal niet realiseren . Mooi om zo samen te werken met de plaatselijke bevolking.. Een gezegende middag. Met o.a. een hele blije a.s. moeder met een gekregen kinderwagen. Een woord van dank aan u die in deze dingen voorzien heeft en dank aan God voor de mogelijkheden.

Kindertehuis

Vorig jaar zomer hebben we met een aantal jongeren een tehuis voor kinderen en jongeren opgeknapt in Hongarije. Hier hebben we in onze nieuwsbrief van september 2016 uitgebreid verslag van gedaan .In 2017 kregen wij de vraag van 3 jonge dames uit Rotterdam en omgeving of zij ook iets voor de stichting konden betekenen. En met elkaar zijn we begin juni in Hongarije geweest. Hoe mooi om te zien dat we weer meer als welkom waren bij het kindertehuis en we verder konden gaan met het project om het kindertehuis op te knappen en voor de kinderen een leefbaar klimaat te creëren . Trots zijn we rondgeleid door de verpleging die lieten zien dat zij door zijn gegaan met het opknappen van de kamers met alle verf en spullen die wij hadden achtergelaten . De 3 dames zijn voorvarend aan het werk gegaan en na overleg met de leiding en de directeur

Vlak na het uitkomen van de vorige nieuwsbrief zijn we weer vertrokken naar Hongarije en op de dag van aankomst was er al een kledingbeurs georganiseerd. Ons netwerk in Hongarije heeft dit keurig voorbereid zoals flyers opgehangen , zaal geregeld bij de burgemeester en een heel wat mensen gevraagd om te komen helpen bij het uitladen van de aanhanger en alles keurig op tafels uit te sorteren .

Nieuwsbrief Hart voor Hongarije 2017 7^e jaargang nummer 2

is besloten dat een andere eetkamer op te knappen. Ook hebben zij een belangrijk deel van de tijd besteed aan de kinderen zelf. Zelf hebben ze een verslag geschreven van hun tijd daar, deze wordt toegevoegd aan de nieuwsbrief.

Uitdelen van spullen

Een aantal specifieke spullen blijft achter in de aanhanger, deze worden uitgedeeld onder de allerarmsten. Een echtpaar uit Pettend zorgt voor verdeling van kleding en speelgoed onder hiervan. Het uitdelen maakt dat er ook contact is en gekeken kan worden of er nog andere dingen nodig zijn. Dankbaar worden warme gebreide truien in ontvangst genomen. Ook alle medische hulpmiddelen worden weggebracht naar een ander tehuis in Kálmánca.

Als we daar aan komen rijden zwaait het hek al open. Alle mensen van jong tot oud komen daar om een knuffel in ontvangst te nemen. Inmiddels is dit traditie geworden 3 x per jaar. En toch blijft het ontroeren om te zien hoe blij de mensen met een simpele knuffel zijn en een beetje aandacht

Bezoeken

Tijdens onze (korte)aanwezigheid in Hongarije hebben we natuurlijk ook de plaatselijke bevolking bezocht. Onze contacten gesproken en de kerk bezocht. Natuurlijk ook met elkaar goulash gegeten en vooral gesprekken gevoerd. Al deze informatie is

input voor onze plannen in 2018.

Geslaagd

Een van onze studenten die we inmiddels 2 jaar maandelijks vanuit de stichting hebben ondersteund met een financiële bijdrage om zo haar studie mogelijk te maken.... is afgestudeerd !!!!24 juni heeft zij haar bul in ontvangst mogen nemen. Terecht trots !!! Katalin blijft aan de stichting verbonden omdat zij alle communicatie per mail vertaald naar het Engels voor ons. Dit doet zij al een jaar naar volle tevredenheid en altijd super snel. Mooi om te zien dat ook zij tot een wederdienst is bereid en nooit is haar iets te veel. Er komt nu een spannende tijd aan, want werk vinden is in Hongarije niet vanzelfsprekend, zeker niet in het gebied waar zij woont. Bid u met ons mee voor werk voor Katalin Balogh?

We hopen dat we met uw bijdrage weer andere jongeren ook deze kans kunnen geven.

Nieuwsbrief Hart voor Hongarije 2017 7^e jaargang nummer 2

Nederland

De stichting gaat verhuizen !!!

We zijn blij dat wij een ander huis hebben gevonden waar genoeg opslag mogelijkheid is voor de stichting. Ook kunnen we vanaf nu kleding sorteren in een loods en hoeft dit allemaal niet meer in de woonkamer .

Er komt een drukke tijd aan, maar we zijn dankbaar.

Vanaf 17 juli is het adres van de stichting

**Heuvelsweg 7
4321 TE Kerkwerve**

Als Bijlage het verslag van een werkbezoek aan het kindertehuis

Wij nodigen u van harte uit om onze website te bekijken, deze wordt regelmatig geüpdate met nieuwe informatie.

www.hartvoorhongarije.nl

Namens het bestuur
Ton en Leny Hamoen
Nieuwerkerk juli 2017

Nieuwsbrief Hart voor Hongarije 2017 7^e jaargang nummer 2

BIJLAGE

Wij, drie blonde, maar dappere meiden, gingen het avontuur in Hongarije aan.
Alle drie zo verlangend om Gods liefde te delen.
Verlangend om mensen te bemoedigen en te helpen met praktische zaken.

Toen Anne vroeg of ik mee wilde zei ik direct ja! Een bijzondere kans om Gods liefde te delen: een week lang in een kinderkuis helpen waar gehandicapten kinderen wonen. Pas een week voor vertrek begon ik de kriebels te krijgen, wat stond me allemaal te wachten, zaten ze daar wel op ons te wachten?

Op het vliegveld sloten we samen onze ogen en dankte God voor alles. We vroegen Hem om door Hem geleid te worden en ons naar iedereen te laten kijken zoals Hij naar ze kijkt.

We kwamen aan in Boedapest waar we de eerste nacht verbleven, de dag daarop kregen we pas het echte Hongarije te zien. Kleine dorpjes met 'gewone' maar ook vervallen huisjes. Na een treinreis van 4 uur waren we in Barcs.

We werden opgehaald door Ton en Leny. Dat was een warm welkom, wat me direct al meer rust gaf. We sliepen binnen de hekken van het kinderkuis in een prachtig, sterk huis. We hadden het hele rijk voor ons zelf.

De dag daarop namen Ton en Leny ons mee naar een Roma kerk. Wat een avontuur, zo puur en vrij. We dansten samen en luisterden via de vertaalapp op de telefoon van de voorganger naar de preek.

Pas de dag daarna gingen we het kinderkuis binnen. Nog steeds was ik aardig zenuwachtig. Wat zouden we allemaal zien? Hoe zijn de werknemers? Hoe zijn de kinderen eraan toe?...

Een vertaalster ging met ons mee en leidde ons samen met de directrice rond. We kwamen de eerste kamer binnen, waar direct twee kinderen naar ons toe kwamen lopen en onze handen vastpakten. Een van hen nam mijn hand en aaide daarmee over haar eigen hoofd. "Liefde!!" een schreeuw om aandacht en aanraking. Sommige lagen ineengedoken in een hoekje andere reden rond in hun rolstoel en andere renden rond over het pleintje. Blinde, doven, autistische kinderen, kinderen met klompvoetjes... alles door elkaar.

Ik herinnerde me wat me man zei voordat ik ging: "Je hoeft alleen maar te knuffelen en te lachen." En dat klopte, dat was alles wat ze nodig hadden.

We hebben deze week een kamer opgeknapt, geknuffeld, gespeeld, handjes vastgehouden,

Nieuwsbrief Hart voor Hongarije 2017 7^e jaargang nummer 2

gezongen en gelachen. Het contact met de verpleging was erg leuk. Twee vrouwen kwamen om het half uur even kijken, dan kletsten we en lachten we door alles wat we zeiden met handen en voeten. Want praten konden we niet. Wij geen Hongaars en zij geen Engels. We zijn ook een avond bij een medewerkers gaan eten, zij was de enigste die Engels kon. We hebben daar pizza gegeten, met haar dochter Just Dance gedaan en mochten voor hun gezin bidden.

Ton en Leny hebben ons deze week vaak op pad genomen. Naar een ander verpleeghuis, naar twee Roma gezinnen en naar de pizzatent! Ik heb bewondering voor hun werk en geniet van hun verlangen naar het delen van Gods liefde. Het was een eer om mee te mogen op deze bijzondere, indrukwekkende en diende week. De werknemers vroegen ons niet of, maar wanneer we terug zouden komen! Dus tot ziens!

Charlotte Bijzet

Mijn eerste aanblik van het kindertehuis: de woonkamer van het eerste blok. In deze kamer is geen ruimte voor ouders. De ruimte wordt enkel gevuld door lotgenoten. Lotgenoten, kinderen die bij de geboorte de stempel 'beperking' krijgen. Of je nou een klompvoet hebt, ADHD, een meervoudige handicap of blind bent. Ze zijn gedoemd om hun leven samen door te brengen, afgescheiden van de maatschappij. Er komt een meisje op mij afgelopen met haar beide armen naar voren en haar rug gebogen. Ze heeft nog twee tanden in haar mond en haar tong is groen. Haar maatje, een wat oudere vrouw, kijkt mij boos aan omdat haar enige vriendin mijn hand wilt pakken. Snel loopt de vrouw op mij af. Zonder gezichtsuitdrukking, knarst ze haar tanden en pakt snel de hand van het meisje. Als er een muziekje onder had gestaan, had het zo door kunnen gaan voor een scène uit een horrorfilm. Samen lopen ze weg, het meisje protesteert nog maar geeft dan toch toe. Het is een aparte verhouding. De vrouw behandelt het meisje als haar eigen pop. We lopen naar een andere kamer waar een meisje met haar handen en voeten aan een bed gebonden ligt. Het enorme verband om haar hoofd laat zien waarom. Op het beeldscherm van de tv voor haar, staat een verkoper een mes te verkopen. Het volume staat zo hard dat als je nog niet knettergek bent, je dat vanzelf wordt. Ik kijk naar de situatie en vraag me af wat nou eigenlijk triester is, dat je de hele dag naar die tv moet kijken of dat je de hele dag over een mes moet praten alsof het de nieuwste, briljantste uitvinding is. Enfin, in een hoek ligt een jongetje in een ledikant. Zijn benen liggen volledig in zijn nek. Na een paar dagen kom ik erachter dat die houding de enige is die hij kan aannemen. Ook kom ik erachter dat het jongetje al een man van in de

Nieuwsbrief Hart voor Hongarije 2017 7^e jaargang nummer 2

twintig blijkt te zijn. De verpleegsters zitten ondertussen in de woonkamer samen thee te drinken. Het concept dagbesteding is nog niet uitgevonden. Zij zorgen voor schone bedden, een douche en eten, verder mogen de kinderen zichzelf vermaken.

Gelukkig krijgt een deel van de kinderen per dag een paar uur les, waarin ze onder andere leren om met een blokkendoos te spelen. Buiten staat het merendeel van de kinderen uitgesteld. Ze staren allemaal voor zich uit in het niets. Alleen de kleine kinderen lijken nog te kunnen spelen. Ik kom aan met mijn bellenblaas. De groep leeft ineens op, ze vinden het geweldig. Een paar oudere vrouwen komen snel op mij af om te laten zien dat ze echt niet zo achterlijk zijn dat ze niet op een bellenblaas kunnen blazen. Ze blazen fanatiek door de bellenblaas. Lekker, misschien had ik toch iets anders moeten bedenken of wat mondwater mee moeten nemen. Ik zie dat een meisje niet reageert zoals de rest van de groep. Ze blijkt blind te zijn. Als ik haar hand pak, reageert ze blij door tegen

mijn hand aan te klappen. Ik beseft dat ze niets heeft, geen plafond om naar te staren of tv om gek van te worden. De strijd die hier gestreden wordt, is tegen de geestesdood. De hunkering naar leven is dan ook zo groot: ze lachen en willen ons blijven vasthouden en met ons spelen. Maar wij zijn er maar een week. Ik neem afscheid van het blinde meisje. Ze pakt mijn arm en legt haar hoofd ertegenaan. Na een tijdje pak ik voorzichtig mijn arm terug en loop weg. Ze tast in de lucht naar mijn armen. Dat beeld blijft op mijn netvlies staan. Want wie is er nog om een hand te bieden en met deze kinderen te strijden voor het leven?

Als ik dit teruglees, kan ik hier eigenlijk helemaal niet tegen, wat een ellendig verhaal. Hoe heb ik daar eigenlijk zoveel plezier kunnen maken? Ik moet denken aan mijn oma. Ze was een harde vrouw maar tegen één ding kon ze niet; zielige boekjes. Dat vond ze zo naar. Op haar begrafenis beseftte ik dat haar eigen leven zieliger was dan al die boekjes waar ze altijd zo emotioneel van werd. Ik denk dat de realiteit ervoor zorgt dat je geen tijd hebt om stil te staan bij de ernst van de situatie. In dit geval waren de kinderen dan ook het enige wat telde, de kinderen die snakten naar aandacht en liefde. Want die armoede is het grootst. Natuurlijk zie ik de financiële armoede waardoor de beperkingen van de kinderen niet verminderd of verholpen kunnen worden, maar de grootste armoede was die van het gebrek aan liefde. Hierdoor heb ik voor mijn gevoel in deze week meer kunnen betekenen dan de drie maanden vrijwilligerswerk die ik in Rwanda heb gedaan. In Rwanda was namelijk wel armoede maar de liefde van de mensen onderling ving zoveel op. Ik hoop dan ook terug te keren al is mijn aanwezigheid slechts een druppel op de gloeiende plaat. Maar soms kan een beetje hoop net voorkomen dat we niet volledig uitdrogen.

Anne